

مقایسه شیوع استفراغ پس از عمل لوله بستن در دو روش برقراری راه هوایی

دکتر مرضیه بیگم خضری*
دکتر صالح مدنی**

A comparative study on incidence of post tubal ligation vomiting between two different anesthetic airway managements

MB.Khezri

S.Madani

*Abstract

Background: Nausea and vomiting are considered as two common clinical complications following anesthesia and surgery. The occurrence of such complications causes the patient to be kept in recovery room and hospital for longer periods of time and also leads to electrolyte disturbances, dehydration and hemorrhage from the site of sutures.

Objective: To compare the incidence of post tubal ligation vomiting in patients following the application of two different anesthetic techniques (mask and combination of cuffed pharyngeal tube and esophageal obturator tube).

Methods: This was a single blind, randomized clinical trial in which 122 cases as candidates for tubal ligation were studied at Qazvin Kosar hospital in 2001-2002. The subjects, all with ASA class I, were randomly divided into two groups as A and B. The anesthetic drug for induction and maintenance was similar in two groups. Ventilation of patients was carried out using masks in group A and a combination of cuffed pharyngeal tube (Tashayod tube) and a tracheal tube inserted into esophagus in group B.

Findings: There was no statically significant difference between the incidence of vomiting among both groups with values of 23.3% and 14.5% for groups A and B, respectively. When parameters such as mean age, weight and the duration of surgery were compared in two study groups, no significant difference was found, statistically.

Conclusion: The incidence of post tubal ligation vomiting in study groups following the application of two different anesthetic techniques was similar.

Keywords: Vomiting, Cuffed Pharyngeal Tube

*چکیده

زمینه: تهوع و استفراغ یکی از شایع‌ترین عوارض پس از جراحی و بی‌هوشی است که باعث اقامت طولانی مدت بیمار در اتاق ریکاوری و بیمارستان و پیدایش عوارضی مانند اختلال‌های الکترولیتی، کاهش مایعات بدن، خون‌ریزی از محل بخیه‌ها و اسپیراسیون ریوی می‌شود.

هدف: مطالعه به منظور مقایسه شیوع استفراغ پس از عمل لوله بستن در روش برقراری راه هوایی با ماسک و با روش لوله کافدار حلقی (لوله دکتر تشید) به همراه لوله مسدودکننده مری انجام شد.

مواد و روش‌ها: در این کارآزمایی بالینی یک سوکور که در سال ۸۱-۱۳۸۰ در بیمارستان کوثر قزوین انجام شد، تعداد ۱۲۲ بیمار که در سلامتی یکسان (ASA) قرار داشتند به طور تصادفی به دو گروه تقسیم شدند. داروهای بی‌هوشی برای القا و نگه‌داری در دو گروه یکسان بود، ولی ونتیلیسیون بیماران در یک گروه با ماسک و در گروه دیگر با لوله کافدار حلقی انجام شد. برای جلوگیری از اتساع معده در گروه لوله کافدار حلقی یک لوله تراشه شماره ۵/۵ از مری رد و کاف آن با ۸ میلی‌لیتر هوا پر شد. **یافته‌ها:** شیوع استفراغ در گروه ماسک ۲۳/۳٪ و در گروه لوله کافدار حلقی ۱۴/۵٪ بود که این اختلاف از نظر آماری معنی‌دار نبود. بین میانگین سن و وزن و مدت زمان جراحی در هر دو گروه از نظر آماری اختلاف آماری معنی‌داری وجود نداشت.

نتیجه‌گیری: شیوع استفراغ بعد از عمل در برقراری راه هوایی با ماسک و لوله کافدار حلقی به همراه لوله مسدودکننده مری یکسان است.

کلیدواژه‌ها: استفراغ، لوله کافدار حلقی

* استادیار بی‌هوشی دانشگاه علوم پزشکی قزوین

* متخصص بی‌هوشی

آدرس مکاتبه: خیابان طالقانی، مرکز آموزشی-درمانی کوثر، تلفن ۶-۲۲۴۶۳۷۴